

„– Tudják, hölgyeim – szólt apám –, hogy a régi lakásokban vannak szobák, amelyekről megfélemedezik az ember. Hónapokig nem keresi föl őket senki, ezért hát elhervadnak magukra hagyatottságukban a vén falak között, megcsik, hogy betokosodnak, benövi őket a téglá, s egyszer s mindenkorra kihullván emlékeztünkötől, lassan elvesztik egzisztenciájukat is. Ajtajukon, mely a hátsólépcső valamelyik pihenőjére nyílik, oly sokáig átsiklik a háziak szeme, hogy végül belenőnek, beleolvadnak a falba, mely a repedések és hasadások fantasztikus rajzával végképp eltörli nyomukat.

– Betértem egyszer – mondotta atyám – kora reggel, tél végén, több hónapi távollét után, egy ilyen félig elfeledett szobába, s ámulva láttam, miképp festenek ezek a szobák.

A padló összes réseiből, az összes párkányzatokból és ablakmélyedésekből vékony hajtások szökelltek elő, s valami filigrán lombsátor villódzó csipkéjével töltötték be a szürke levegőt, valamilyen susogással, csillámlással, ringással teli melegház, valamilyen hamis és andalító tavasz aszúros sűrűségével. Az ágy körül, a sokkarú lámpa alatt, a szekrények mentén finom alkatú fák csoportjai hajladoztak, s mindegyikük fényességes koronává fröccsent szét odafent, csipkelomb-szökőkúttá, mely egészen a mennyezet festett egéig lövellte fel szerteporzó klorofilját. A virágzás gyorsított folyamata zajlott le szemem előtt: óriási fehér és rózsaszínű virágok csíráztak ki e lombsátorban, szemem láttára bontották ki bimbóikat, feslett ki bensejükből rózsaszínű húsuk, s kicsordulva kelyhükéből, szirmukat potyogtatva, gyors elvirágzásban hullottak széjjel.

– Boldog voltam – szólt apám – e váratlan virágzás láttán, mely villódzó zizegessel töltötte be a levegőt, szelíd susogása színes *confetti*-ként permetezett át a gallyacskák vékony ízei közt.”

Bruno Schulz: *Fahajas boltok. Összegyűjtött elbeszélések*

Értekezés a próbababukról – Befejezés

Kerényi Grácia fordítása

Jelenkor, Pécs, 1998. 46–47